

Sygn. akt II Ca 443/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Marian Raszewski SSO Janusz Roszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2014 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. G. , Z. G. , K. G.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 23 kwietnia 2014r. sygn. akt I C 15/14

1. oddala apelację,

2. zasądza od pozwanego na rzecz:

- powódki M. G. kwotę 1200 zł,
- powoda Z. G. kwotę 600 zł ,
- K. G. kwotę 600 zł

tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

II Ca 443/14

UZASADNIENIE

Powodowie M. G., Z. G. i K. G. wystąpili z pozwem przeciwko (...) S.A. w W. o zasądzenie odpowiednio kwot: 10.000 zł, 5.000 zł i 7.500 zł. Pismem procesowym z dnia 25 lutego 2014 r. rozszerzyli oni żądanie pozwu o kwotę: - [powódka M. G. 15.000 zł, Z. G. o kwotę 5.000 zł, a K. G. o kwotę 7.500 zł.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i podał, że na rzecz powódki M. G. wypłacił już dobrowolnie kwotę 15.000 zł, która zaspokaja jej roszczenia w całości.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki M. G. kwotę 20.000 zł m z ustawowymi odsetkami od dnia 19 kwietnia 2013 r. liczonymi od kwoty 15.000 zł oraz od dnia 5 marca 2014 r. liczonymi od kwoty 5.000 zł oraz zasądził od pozwanego na rzecz Z. G. kwotę 10.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 kwietnia 2013 r. i zasądził od pozwanego na rzecz powódki K. G. kwotę 10.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 kwietnia 2013 r. . Oddalił powództwo M. G. i K. G. w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania. Rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach:

W dniu 8 listopada 2012 r. w O. doszło do wypadku drogowego. Kierujący motocyklem stracił kontrolę nad pojazdem, upadł, a pojazd siłą rozpędu przemieszczał się po jezdni i na przejściu dla pieszych potrafił pieszego R. P.. Odpowiedzialność cywilna sprawcy wypadku objęta była ochrona ubezpieczeniową pozwanego. W wyniku doznanych obrażeń R. P. zmarł. Miał 80 lat. Kilka lat przed śmiercią przeżył zabieg kardiologiczny i w ostatnich latach cieszył się dobrą kondycją, był aktywny, samodzielny, nadal prowadził samochód. R. P. był bardzo ważną osobą dla całej rodziny. Gdy jego dzieci były małe poświęcał im wiele uwagi i nawiązał z nimi serdeczną więź na całe życie. Powódka M. G. jest córka zmarłego. Po wyprowadzeniu się z domu nadal utrzymywała częste i stałe kontakty z ojcem. Odwiedzali się wzajemnie. R. P. interesował się życiem powodów, remontem ich domu. Każdego z powodów łączyła ze zmarłym specyficzna więź: - powódkę M. przywiązanie, poczucie akceptacji ze strony ojca, rytuał porannych rozmów, zwierzeń; - powód Z. miał z teściem wspólne zainteresowania, wspólne wyjazdy, spacery do lasu. W. K. lubiła rozmowy z dziadkiem, opowieści z przeszłości, dziadek odnosił się do niej z czułością , był z niej dumny. Powód Z. pozostawał w związku małżeńskim z córką zmarłego od 27 lat. Był przywiązany do teścia. Nie miał z nim konfliktów. Szanował go i był z niego dumny. Jego śmierć bardzo przeżył.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd , w przypadku każdego z powodów , wziął pod uwagę krzywdę związana z bliskością relacji ale także priorytety ważności osób bliskich i ocenił należne zadośćuczynienie:

- w przypadku M. G. na kwotę 35.000 zł,

- w przypadku Z. G. na kwotę 10.000 zł .

- w przypadku K. G. na kwotę 10.000 zł.

Apelację do tego rozstrzygnięcia wniósł pozwany zaskarżając wyrok w części zasądzonej roszczenia i w części rozstrzygającej o kosztach postępowania. Zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 446 § 4 k.c. przez przyjęcie, że powódce przysługuje tytułem zadośćuczynienia dalsza kwota ponad wypłacone przez pozwanego 15.000 zł , a w odniesieniu do powoda Z. G. i K. G. naruszenie tego przepisu przez przyznanie zadośćuczynienia w braku przesłanek jego przyznania poprzez zaliczenie powodów do kręgu osób najbliższych, do których nie należą. W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę orzeczenia i oddalenie powództwa oraz zasądzenie zwrotu kosztów za obie instancje.

Powodowie wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie ma racji skarżący, że Sąd Rejonowy naruszył prawo materialne w szczególności art. 446 § 4 k.c. Przepis ten stanowi, że sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznana krzywdę. O tym, kto jest najbliższy członkiem rodziny zmarłego decyduje układ faktycznych

stosunków rodzinnych pomiędzy zmarłym a tymi osobami (por. wyrok SN z dnia 5 sierpnia 1970 r., II CR 313/70).. Konkretyzacja tego, kto jest w danym wypadku najbliższym członkiem rodziny zmarłego należy do sądu orzekającego (por. Gerard Bieniek, Kodeks cywilny. Komentarz pod redakcją Jacka Gudowskiego Warszawa 2013, tom III, cz. 1 s. 786).

Sąd Rejonowy słusznie uznał, że wszyscy powodowie są najbliższymi członkami rodziny zmarłego. W tym zakresie swoje stanowisko należycie uzasadnił i świetle art. 446 § 4 k.c. ocenia ta nie może budzić wątpliwości.

Również wysokość zadośćuczynienia nie może budzić zastrzeżeń. Skarżący kwestionując te wysokość powołuje się na orzecznictwo z lat sześćdziesiątych, kiedy to rzeczywiście przyjmowano, że wysokość zadośćuczynienia ma odpowiadać przeciętnej stopie życiowej.

Należy podkreślić, iż mimo że przez wiele lat orzecznictwo aprobowało ten sposób ustalania wysokości zadośćuczynienia, to teza ta była krytykowana w doktrynie (zob. M. Nestorowicz, Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w procesach lekarskich, PiP 2005, Nr 3, s. 9, gdzie autor zwraca również uwagę, że w pewnych sytuacjach zadośćuczynienie powinno spełniać także funkcję represyjną). Ostatnie orzeczenia SN są dowodem modyfikacji linii orzecznictwa w tym zakresie. W wyroku z dnia 30 stycznia 2004 r. Sąd orzekł, że powołanie się przez sąd przy ustaleniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSN 2005, Nr 2, poz. 40). SN silnie podkreślił kompensacyjny charakter zadośćuczynienia z art. 445 § 1 k.c. i konieczność określenia jego wysokości przede wszystkim na podstawie rozmiaru doznanej krzywdy i całokształtu okoliczności sprawy. Nie podzielił poglądu, że kwota zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Konsekwencją stosowania tej zasady była tendencja do zasądzania tytułem zadośćuczynienia sum raczej skromnych (por. wyrok SN z 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSP 2007, Nr 1, poz. 11 z glosą M. Nestorowicza; por. również Monika Walachowska, Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, Toruń 2007, s. 129-130).

Analiza powołanego orzecznictwa również pod względem przyznawanych sum zadośćuczynienia przy określonym rozmiarze krzywd wskazuje, że kwota zadośćuczynienia uznana przez Sąd Rejonowy za odpowiednią nie jest wygórowana.

Należy podkreślić, że sądy w podobnych sprawach, w których przyznawano zadośćuczynienie dzieciom za cierpienia związane ze śmiercią rodziców przyznawały kwoty oscylujące w granicach przyznanych przez Sąd Rejonowy (25.000 zł, 30.000 zł, 35.000 zł sygn. akt II Ca 148/13, II Ca 146/13, II Ca 467/13 Sądu Okręgowego w Kaliszu i przykładowo XV C 1520/12 Sądu Okręgowego w Gdańsku i XV C 520/12 Sądu Okręgowego w Gdańsku –portal orzeczeń; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 grudnia 2012 r., sygn. akt I A Ca 718/12 ; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt IA Ca 317/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt I A Ca 714/120 – portal orzeczeń.

Również zadośćuczynienie przyznane zięciowi i wnuczce zmarłego nie jest wygórowane.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. .